

[Socialministeren.]

at Arbejderne havde betalt for Loven af 1924, hvad gjorde saa Partiet Venstres Indenrigsminister i 1927? Jeg behøver vist ikke at gøre flere Tilføjelser.

A. Johansen: Jeg vil ogsaa gerne i Anledning af de gentagne Henvisninger til, at den tidligere Socialminister skulde have afgivet Løfter, minde den ærede Ordfører for Venstre om den Diskussion, der fandt Sted her i Tinget for nogle Aar siden, og hvor det i hvert Fald efter min Opfattelse ikke blev den daværende Socialminister, som blev det ærede Medlem Svar skyldig med Hensyn til, hvad han havde lovet, og hvad han ikke havde holdt. Jeg synes, at den er lige ved at blive lidt for gammel til stadig at trækkes frem, naar den dog paa behørig Maade er tilbagevist paa det paagældende Tidspunkt.

Maa jeg dernæst blot sige med Hensyn til Dagepengestørrelserne, at det er, som jeg sagde — i hvert Fald tror jeg ganske nøje at kunne erindre det —, at indtil Loven af 1921 gjaldt der som ordinære Understøttelsesdagpenge højst 2 Kr. og lavest 1 Kr. Man fik ved den paagældende Lov lagt det i nogle Aar ydede Dyrtidstillæg paa henholdsvis 2 Kr. for Familieforsørgere og 1 Kr. 50 Øre for Ikke-Forsørgere til, og derefter var Maksimum af Understøttelsen for Familieforsørgere 4 Kr. og for Ikke-Forsørgere 3 Kr. 50 Øre. De 50 Øre for Ikke-Forsørgere skar man ned i 1927, da vi var ude af Stand til at forhindre det.

Jeg er ganske uenig med det ærede 5te Medlem for 4de Kreds om, at man kan eksperimentere med den vedtægtsmæssige Understøttelse, ganske uenig — og jeg har nogen Erfaring i det Forhold. Der bør man have faste Sætser, faste Dageantal, og de maa holdes; de kan udvikles, men de kan ikke flyttes frem og tilbage. Der er med Hensyn til Fortsættelseshjælpen den Forskel, at den i Henhold til Lovbestemmelserne kan bortfalde, naar Arbejdsløsheden gaar tilstrækkeligt ned, men der findes ingen tilsvarende Begrænsninger med Hensyn til den ordinære Understøttelse. Altsaa maa det, naar det drejer sig om ekstraordinære Foranstaltninger, være Fortsættelseshjælpen, der reguleres, ikke den ordinære Understøttelse.

Maa jeg saa endelig gøre en Bemærkning vedrørende Spørgsmaalet om Kasserens aarlige Budget. Det ærede Medlem troede ikke, at en Forskydning paa 15—16 Mill. Kr. skulde være mulig, saaledes at

der kunde blive Underbalance paa Budgettet. Jo, der behøves ikke saa forfærdelig meget, for at det skal ske. Vi har et Arbejdsløshedstal, der stærkt nærmer sig de 100 000. Paa et Tidspunkt, hvor vi, endda kun for en Tid, var oppe paa 200 000, brugte vi vore Formuer og kom i Gæld. Lad os for at se, hvorledes Kasserens Indtægter og Udgifter ligger i Forhold til hinanden, tage nogle Eksempler — jeg kan ikke hæfte for Tallene, for jeg har dem ikke præsent. Lad os sætte, at Kasserens samlede Indtægter har været 75 Mill. Kr. og deres Udgifter 60 Mill. Kr., saa har vi en Forskel paa 15 Mill. Kr. — det passer nogenlunde til det, der har været nævnt. Der skal jo ikke saa forfærdelig meget til, for at de 60 Mill. Kr. kan vokse til 75. De 60 Mill. Kr. er nemlig væsentligst Understøttelse, med Undtagelse af, hvad der gaar med til Administration, og der behøves ikke saa mange Procents Forøgelse af Arbejdsløsheden, for at de 60 Mill. Kr. vokser op til 75. Det er slet ikke utænkeligt. Hvis den Beskæftigelse, der har været for Sommerens Vedkommende i 1935 og i 1936, paa nogen Maade slappes, vil ogsaa ufravigeligt følge et endnu højere Antal arbejdsløse om Vinteren, og saa er vi der, hvor ingen yderligere Konsolidering kan finde Sted. Derfor er der intet som helst urimeligt i det, der er sket, og der er heller ingen som helst Grund til at fremkomme med Forslag om, at de Penge skal anvendes til andet end netop til det, der er Formaalet: Sikring af den ordinære Understøttelse i de kommende Tider.

Stensballe: Det ærede 4de tingvalgte Medlem (A. Johansen) sagde, at han var ganske uenig med mig i de Betragtninger, jeg gjorde gældende angaaende eventuel Svingen i det vedtægtsmæssige Dageantal for understøttede. Det havde jeg i og for sig ogsaa ventet, thi det er jo ganske givet, at som Forholdene ligger, vil det sige, at skal der ske Stigning der, skal der ydes mere, og her vil det selvfølgelig blive Medlemmerne; der kommer til at betale Hovedparten, medens Skatteyderne bliver skaaet noget. Skal Fortsættelsesunderstøttelsen forhøjes, vil Skatteyderne og Arbejdsgiverne jo i hvert Tilfælde komme til at betale Halvparten deraf, og derfra stammer naturligvis Uoverensstemmelsen. Jeg skal ikke benægte, at den højtærede Socialminister godt kan svinge i sin Opfattelse, naar han fra at repræsentere et Mindretal naar til at repræsentere Flerparten, men det forhindrer dog ikke, at Prin-